

Ohlédnutí za Janem Vymětalem

Jan Holeyšovský¹

¹ PCA Institut, Praha, CZ

Když 7. listopadu zemřel profesor PhDr. Jan Vymětal, ztratila česká psychoterapie odborníka, který se nesmírnou měrou zasloužil o její renesanci a rozvoj zejména v porevoluční době. Nebyla to jen řada odborných publikací a knih o psychoterapii, které dodnes slouží jako zásadní učebnice pro budoucí psychoterapeuty, ale jeho hluboký a osobní zájem o obor. Zasloužil se zejména o psychologickou osvětu v oblasti medicíny, dlouhá léta působil na Ústavu humanitních studií na 1. lékařské fakultě Univerzity Karlovy, který spoluzaložil. Mnozí studenti dodnes vzpomínají na jeho zaujetí pro porozumění prožitkům pacienta a důležitost citlivého a empatického přístupu lékaře, někteří se nakonec nechali inspirovat natolik, že se vydali na psychoterapeutickou dráhu.

Jan Vymětal byl prvním, kdo u nás začal šířit humanistickou, na osobu klienta zaměřenou psychoterapii Carla R. Rogerse (PCA Person Centered Approach). Seznámil se s ní během svých studií na Univerzitě v Hamburku u profesorů Reinharda Tausche a Gerta W. Speierera, kteří byli Rogersovými žáky. Na půdě filosofické fakulty UK organizoval počátkem 90. let první výcviky, na které pak navázaly výcvikové programy dnešního PCA Institutu Praha. Jan Vymětal byl jejich odborným garantem až do roku 2019. Teoretické základy Rogersova přístupu popsal ve dvou monografiích – *Rogersovská psychoterapie* (1996) a *Rogersovský přístup k dospělým a dětem* (2001).

Vzpomínám, že když se rozhodl odejít do důchodu, uměl odejít jednoznačně a s grácií. Rozhodně vypověděl řadu svých angažmá, svou bohatou odbornou knihovnu věnoval knihovně Evangelické teologické fakulty UK, řekl, že už se bude věnovat jen svým vnoučatům, a také si s potěšením užíval celé jejich dětství. Srdcem ale přece jen zůstal psychologem a rogeriánem. Až do své smrti byl emeritním profesorem v Ústavu pro humanitní studia v lékařství na symbolický úvazek, občas docházel do své pěkné pracovny ve Faustově domě, dál sledoval dění na mezinárodní PCA scéně, psal recenze na nové knihy, vzpomínky na zemřelé významné osobnosti a komentáře k jejich životním jubileím. Myslel také na studenty psychologie a našich výcviků – posílal pro ně některé své texty a odkazy na zajímavé články, občas přednášel. Teď tedy odešel navždy, zanechal však po sobě výrazný odkaz ve vzdělávání v humanistické psychologii a nesmazatelnou stopu v našich srdcích.